

שָׁלַח

שָׁחַח

עוֹלָזוֹת

שָׁמַח

סֵאֵף

טָרַח

חָדַח

שָׁחַח וְשָׁלַח

סֵאֵף

יִחַח וְיָחַח

טָרַח

כָּאֵף

יִחַח וְיָחַח

וְיָחַח וְיָחַח

יִחַח וְיָחַח

יִחַח וְיָחַח

יִחַח וְיָחַח

יִחַח

בשלוש השנים הראשונות מעת נטעת העץ, פרוחיו אסורים באכילה.

בשנה הרביעית לפטירה, פרות העץ הם קדש. בזמן שביית המקדש היה קיים, היו מעלים אותם לירושלים ואוכלים אותם שם בטהרה.

מצוה לכל את הפרות שהבשילו ראשונים על העץ, להביאם לבית המקדש ולתת אותם לכהן.

אם נופלות מידיו של הפועל בשעת הקצירה שבלת אחת, שמים או שילוש שבולים, אסור לו ללקט אותן. יש להשאירו בשדה עבור העניים.

מצוה לקדש את שנת החמשום כמו שמקדשים את שנת השמיטה.

בשנה זו יוצאים העבדים לחופשי.

אסור לאכל מן התבואה החדשה או לקצרה לפני זמן הקובצת קורפו העמר.

אם נפלו (נפרטו) גרגיר אחד או שנים בבת בצורת הענבים, אסור לאספם ויש להשאירם מנחים עבור העניים.

מצוה להפריש תרומה מן העטה ולתת לכהן.

כאשר אדם קוצר את השדה, מצוה עליו להותיר בשדה פנה אחת אותה לא יקצר אלא ישאיר עבור העניים.

יש לשבת מעבודת הארץ בשנה השביעית.

בעת הקציר, יש להותיר לעניים את האשכולות הקטנים המכבים 'עוללות':

אלמת תבואה אחת או שתיים שנשפחו בשדה - אין לשוב ולקחתן אלא להשאירן עבור העניים.

אסור לרדע פאדמה שני סוגים של זרעים במקום אחד.

זו אחת ממעצמות כהנה. עב ככל איש יוֹצֵאֵל להפריש תרומה מן היבול ולתת אותה לכהן.

עב ככל איש יוֹצֵאֵל להפריש מעשר מן היבול ולתתו לכהן.

לוי שקבל מעשר מאיש יוֹצֵאֵל, מפריש גם הוא מעשר מן הפעשר ונותן אותו לכהן.

בשנים א, ב, ד, ה, לשמיטה, יש להפריש עשרות מן היבול ולאכל את הפעשר בטהרה פירושלים.

בשנים ב, ד, ה, מפרישים מעשר שני, מפרישים עשרות מן היבול ונותנים לעניים.

